

Zelený ČT Jan 13,1-15 Umývání nohou učedníkům 1

V 1ním starozákonním čtení (Ex 12,1-8.11-14) jsme slyšeli zprávu, jak Izraelité před odchodem z Egypta jedli beránka, jehož krví potírali veřeje a nadpraží vchodů do svých příbytků. V tu noc byli pobíjeni prvorození egyptští, ale tam, kde Hospodin viděl na rámech dveří beránkovu krev, tam byli prvorození zachráněni. Pod tíhou těchto událostí byl farao přinucen dovolit Izraelitům odejít z Egypta.

Bůh vyvedl svůj lid ze země otroctví do lepší budoucnosti, do Zaslíbené země. Tuto událost si Izraelité každoročně připomínali slavností Velikonoc. Byl to jejich největší svátek.

Při své poslední velikonoční večeři splnil Pán Ježíš to, co kdysi slíbil v Kafarnau; ustanovil svátost eucharistie. A právě liturgie Zeleného čtvrtku, nám tuto událost, kdy Pán Ježíš pozvedá chléb a víno se slovy: „Toto je mé tělo, toto je má krev, to čiňte na mou památku“, výslovně připomíná.

Řecké slovo **eucharistie znamená děkování** a tato svátost je pro nás jednak zpřítomněním oběti Ježíšovi, jakož i pokrmem poutníků na cestě k zaslíbenému cíli. Svátý Augustin, biskup a učitel církve, dává nám křesťanům následující ponaučení: „Bud'te si vědomi, že i vy jste vyšli z Egypta, když jste se odřekli tohoto světa“ (viz Ž 114 v Breviáři – komentář). A na jiném místě prohlašuje: „Bůh je všemohoucí, ale víc nám už nemohl dát než eucharistii.“

Bůh se snižuje k člověku a dává nám příklad služby. Při poslední večeři oblékl Pán Ježíš zástěru a umyl apoštolům nohy. Na oltáři na sebe bere podobu chleba a vína.

At' tento chléb a víno nejsou pro nás jen pokrmem, který musíme z příkazu církve přijímat aspoň jednou za rok, ale at' jsou opravdovým pokrmem, ze kterého čerpáme sílu, na cestě z otroctví hříchu k pravé svobodě.